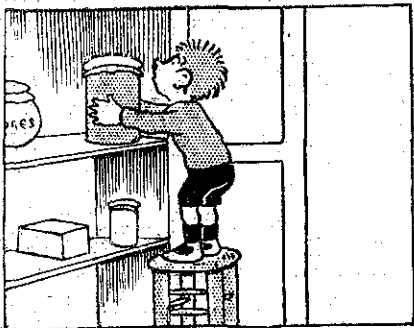

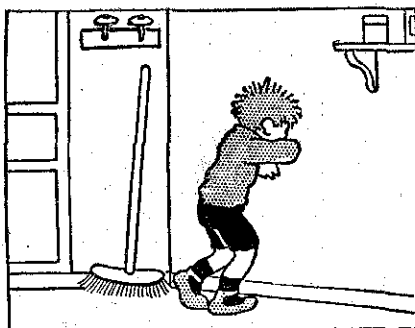
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΙΚΟΥΔΗ ΤΟΤΟΥ

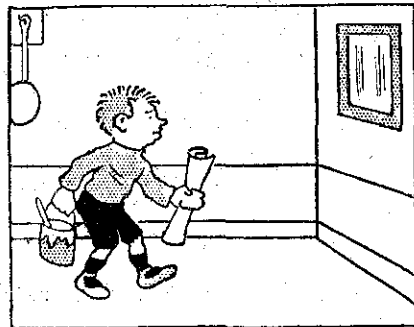
Ανεβασμένος 'ς ένα σκαμνί της κουζίνας, ο μικρός Τοτός, πού είνε πολύ λιγούδης, αρπάξει ένα μεγάλο βάζο με γλυκό φρούλα. 'Αχ πώς τον τρελλώνει αυτό τό γλυκό!..

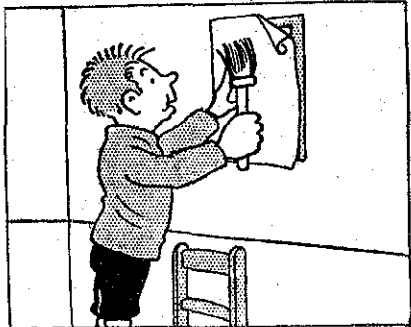
'Αλλά ενώ πηγαίνει να τό κρύψει 'ς τήν κάμαρά του, τόν τσακώνει ή Σταμάτα, ή μαγειρίσα, και τού λέγει:
— Θά τό 'πω τής μαμάς σου!

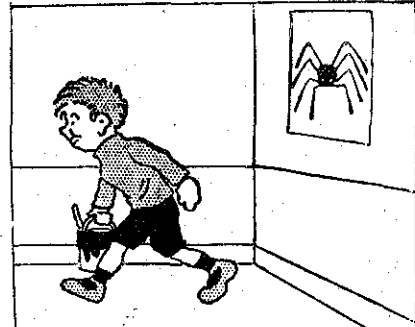
Και πραγματικώς, πηγαίνει άμέσως και τόν μαρτυρεί. 'Η δέ μαμά του, πού δέν χωρατεύει, τόν φυλακίζει δύο ώρες 'ς ένα σκοτεινό δωμάτιο.

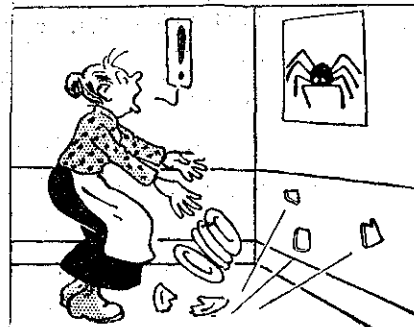
'Σ τή φυλακή του, ο Τοτός σκέπτεται πώς να έκδικήη τήν Σταμάτα. 'Κ' έπίτελους τού έρχεται μία ιδέα, πού τήν βάζει εις ένεργείαν άμέσως μόλις βγήκε από τή φυλακή.

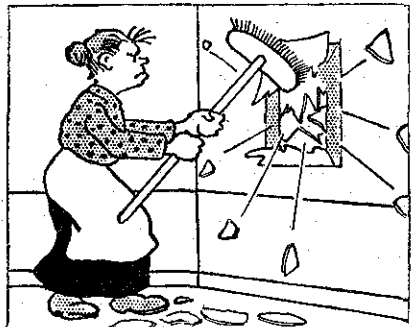
Παιρνει ένα κομμάτι χαρτί διαφανές και τό κολλά 'ς όλο τό τζάμι του μικρού φεγγίτου τής κουζίνας, τήν ώρα, ένοεσται, πού ή Σταμάτα λείπει.

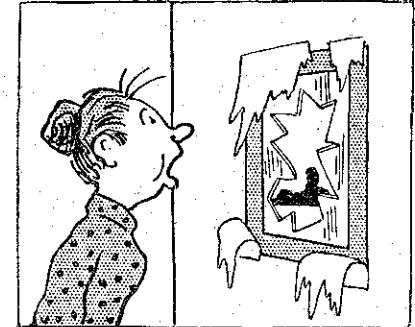
Επειτα ζωγραφίζει επάνω, φυσικώτατα, μία μεγάλη άράχνη, φοβερή και τρομερή, ή πού φαίνεται σά να έφραζε με τόν πυκνό ιστό της όλο τόν φεγγίτη.

Γυρίζει σέ λίγο ή Σταμάτα, και καθώς βλέπει έκείνο τό τέρας, πετá από τήν τρομάρα της όσα πιάτα κρατούσε 'ς τά χέρια της... 'Μπá! πότε πρόσθασε ή άναθεματισμένη!.. λέγει.

Και άμέσως αρπάξει τήν ταβανόσκουπα και κτυπά με όλη της τή δύναμη, για να σκοτώση τάχα τήν άράχνη, να καταστρέψη τόν ιστό της και να έλευθερώση τόν φεγγίτη της...

'Αλλά δέν κατορθώνει άλλο, παρά... να σπάση τό τζάμι του φεγγίτη. Και μπροστά 'ς έκείνη τήν καταστροφή, μένει με άνοιχτό τό τόμα... Μπρέ τόν κατέργαρο τόν Τοτό!..

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Το σύνθημα τής αναχωρήσεως έδόθη. Και τό μεγάλο άτιμόπλιον άρχισε άργά ν' άπομακρύνεται από τήν παραλία, μέσα στον θόρυβο του τριγμού των άλύσεων και του συριγμού τής σειρήνας. Στην προκυμαία τά χέρια έκινούντο για έναν τελευταίο άποχαιρετισμό και μαντήλια, πληθος, έκκυμάτιζαν στον άνεμο. Στην πρύμνη του πλοίου ένα άγόρι ως δέκα πέντε έτών είχε τό βλέμμα προσηλωμένο σέ μία πτωχή γυναίκα μαυροφορεμένη, πού με δάκρυα στα μάτια του έστελνε φιλήματα με τήν άκρη των ισχυών δακτύλων της.

— Καϊμένη μάνα! έψιθύρισε προσπαθών να μη κλάη, ο Θεός να σέ φυλάη! Θά έργασθώ με καρδιά για σένα και θα γυρίσω να σου φέρω τής οικονομίας μου. 'Έτσι θα μporέσής ν' αναπαυθής και να περάσής με άνεσι τής τελευταίας σου ήμέρας. Μή φοβάσαι τίποτε! 'Ο γιός σου θα σέ θυμάται πάντοτε και ή ανάμνησίς σου θα τόν προστατεύη. Χαίρε, μητέρα, χαιρε!

Σέ λίγο ο λιμήν του Πειραιώς δέν διεκρίνετο πιά καθαρά. Τα πράγματα έλα συνενώθηκαν σέ μία μόνη γραμμή και ή σιλουέττα τής πτωχής γυναίκας σθύστηκε. Τότε ο νέος έγειρε τό κεφάλι μέσα στα

χέρια του και άφισε έλεύθερα τά δάκρυα, πού πλημμύριζαν στήν καρδιά του. 'Εκλαιγε με λυγμούς τώρα, πού ή μητέρα του δέν τον έβλεπε πιά. Συλλογιζόταν τήν άγνωστη χώρα, όπου πήγαίνε μόνος, για ν' άγωνισθής και να γίνή άνθρωπος, και δέν μporούσε πιά να νικήση τή συγκίνησι, πού τον έπνιγε.

Θά ήταν ως δέκα λεπτά, πού έκλαιγε, όταν αισθάνθηκε ένα χέρι ν' άκκουμπά φιλικά στον ώμο του και άκουσε τά λόγια αυτά:

— 'Ε! σύντροφε, αρκετά δάκρυα έγυσες για μία φορά! Δέν θα έξακολουθήσής, έλπίζω, να κλαίς άκόμη σαν κορί-

τσι! 'Τι διάβολο! 'Είσαι άνδρας! 'Ελα καλύτερα να γνωρισθούμε και να κάμωμε τό ταξείδι σαν φίλοι. Με τή συντροφιά περνάει ο καιρός εύχάριστα. Πού πηγαίνεις;

— Στην Φιλαδέλφεια, απήγγειλε ο μικρός άπελπισμένος, σηκώνων τό κεφάλι.

Και πώς μεγάλην του έκπληξιν είδε να του τείνη τό χέρι ένα άγόρι περίπου τής ηλικίας του, μελαχρινό, με καλό άνάστημα, με φυσιογνωμία έξυπνη, με βλέμμα άποφασιστικό.

— 'Ωραία! Κι' εγώ πηγαίω στή Φιλαδέλφεια, 'Ονομάζομαι Πέτρος. 'Εσύ;

— Στέφανος... 'Είσαι και συ μόνος σου;

— 'Ολομόναχος... Και είνε καιρός τώρα... Μητέρα σου ήταν έκείνη, πού άποχαίρετούσες;

— Ναι... 'Αλλοίμονο! Καϊμένη μητέρα!

Και στή σκέψη αυτή άρχισαν πάλι τά δάκρυα να κυλούν άπ' τά μάτια του.

— Αυτός δέν είνε λόγος να θλίβεσαι. Κατά βάθος εσύ είσαι εύτυχής, αφού έχεις τή μητέρα σου. 'Τι θα έλεγες, αν ήσουν μόνος 'ς τόν κόσμο σαν κι' έμένα, χωρίς γονείς, χωρίς φίλους, χωρίς κανένα, πού να ένδιαφέρεται για σένα;

— Δέν έχεις κανένα, πού να σ' αγα-

πάη; έρώτησε ο Στέφανος με τόνο πονετικό.

— Κανένα, απήγγειλε ο Πέτρος μελαγχολικά. 'Εγασα τόν πατέρα μου και τήν μητέρα μου, όταν ήμουν άκόμη έντελώς παιδί.

— Και ποιος σέ άνέθρεψε ως τώρα;

— 'Ενας συγγενής μου μακρινός, πού με πήρε από έλεηροσύνη και μου έδινε περισσότερο ξύλο παρά χάρια. 'Εχω ύποφέρη κλωτσιές και μπάτσους! 'Εχω φάει ψώμι ξερό βουτημένο 'ς τά δάκρυα! Δέν ήμουν εύτυχής εγώ...

— Και τώρα, τί πäs να κάμης έκεί κάτω; έρώτησε ο Στέφανος, πού λησμόνησε τόν δικό του πόνο μπροστά 'ς τήν άπειροσ θλιβερώτερη θέση του συνταξιδιώτου του.

— 'Επιτιβάσθηκα 'ς τήν τύχη, με μόνη τήν έπιθυμία να άποφύγω έκείνους, πού με έθασάνιζαν. Πάω να βρω δουλειά. Λένε, ότι έκεί κάτω στα μεταλλεία έχουν άνάγκη από έργατάς. 'Ισως με πάρουν κι' έμένα. 'Αλλά εσύ, πού ήσουν τόσο εύτυχής στήν 'Ελλάδα, γιατί φεύγεις τόσο μακριά από τήν πατρίδα σου;

— Πάω να συναντήσω ένα άδελφό τής μητέρας μου, πού είνε έπιστάτης 'ς ένα τμήμα μεταλλευτών. 'Ο θεός μου μου

έστειλε τά έξοδα του ταξιδιού και με έβεβαίωσε, ότι θα κερδίσω έκεί πολλά χρήματα. Σκέφθηκα, ότι με τόν τρόπο αυτόν θα μporέσω να βοηθήσω τήν μητέρα μου, πού είνε χήρα και κοπιάζει να ξενοδουλεύη. Πήρα λοιπόν τήν άπόφασιν, ώπλισθηκα με θάρρος και επιτιβάσθηκα. 'Ο αρχίσω τή δουλειά με όλη μου τήν καρδιά και θα στέλνω στήν 'Ελλάδα τούς καρπούς των κόπων μου. Είνε χρόνια τώρα, πού ή μητέρα μου έργάζεται για μένα. 'Ηλθεν ή σειρά μου. Είνε δίκαιο να έργασθώ κι' εγώ γι' αυτή.

— Αν είχα εγώ άκόμη τή μητέρα μου, είπε στεναζών ο Πέτρος, μου φαίνεται, ότι δέν θα τήν έγκατέλειπα... και θα ήμουν πιο καλός...

— Μα άκριβώς, γιατί τήν αγαπώ, γι' αυτό έφυγα, απεκρίθη με ύπερηφάνεια ο Στέφανος. Από τή στοργή μου για τή μητέρα μου πήρα τή δύναμη, πού μου χρειάζεται, για να έκπληρώσω τό καθήκός μου.

'Απ' τήν ήμέρα έκείνη οι δύο νέοι έγιναν φίλοι. Καθισμένοι μαζί 'ς τό κατάντρομα, συνωμιλούσαν εύθυμα και έκαιναν σχέδια για τό μέλλον.

('Επεται τό τέλος)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

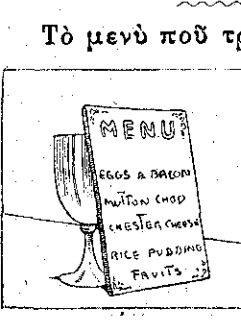
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περιποιημένον... Σκιαχτρο

'Ο κ. Σπρή-λεψ, κατοικών εις τά περίχωρα του Σή φφ η λδ, τής 'Αγγλίας, έχει 'ς τό κτήμα του έν άνδρείκελλον, τό όποϊον τω χρησιμεύει ως σκιαχτρο δια τά πουλιά. Δέν τό ένδύει όμως με παληόρουχα, κατά τό σύνηθες, αλλά με καινούργια ένδύματα, κομψότατα και πάντοτε του τελευταίου συμμο. 'Αγγλική ιδιοτροπία!

Τό μενύ ποδ τρώγεται...

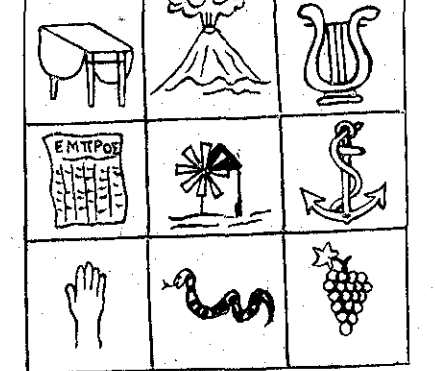
'Οσοι γευματίζουν εις έν από τά μεγάλα ρεστوران του Λονδίνου, ειμporούν εις τά έπιτόρια να τρώγουν και τό μενύ. Διότι

καθημερινώς εις σφραγίδα, ή όποία άποτυπώται επάνω εις γαλετάκια, έχοντα τό σχήμα πινακίδος. Και από ένα τέτοιο γαλετάκι εύρίσκεται εις κάθε θέσιν τής τραπέζης.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Εικονογραφημένη 'Ακροστιχίς

'Εστάλη υπό του Σημαιοφόρου 'Ελληνας

Τα άρχικά ψηφία των άντικειμένων, τά όποια παριστούν αι έννεά αυτái εικόνες, σχηματίζουν κατά σειράν ένα όμηρικόν ήρωα.

Αηλώσις: Αι λύσεις—δωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό ενός μόνον δικιλέπτου γραμματοσήμου.

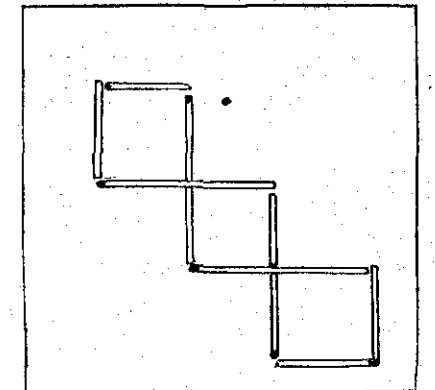
β.) Διά τούς γαλλομαθεύς

'Εστάλη υπό του 'Ηρώος του 1918

B
D L E S B
I N O
E I N
U T S

Ζητείται ή άνάγνωσις τής 'Επιγραφής ταύτης.

Λύσις του 48ου φύλλου

α.) 'Ιδού πώς σχηματίζονται τά τρία τετράγωνα. — β.) Rira bien qui rira le dernier.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΗΣΤΕΙΑ

Είνε βράδυ. Κάθονται στην καμαρούλα μου, κλεισμένη απέξω, και συλλογίζομαι...

Εξάφνου η πόρτα ανοίγει σιγά-σιγά και η μεγάλη μου αδελφή μπαίνει μες την κάμαρα...

Μά ακούω πάλι το κλειδί να τρίζη... είνε φανερόν πως κάποιος θά μπη στο δωμάτιο...

Μόλις τελειώω τα μακαρόνια, νά σου και μπαίνει η Μαρία μ' ένα κομμάτι ψητό...

Τι καλό γεύμα χρωστώ σ' αγαπητά μου αδελφά!

Αλλά τί έπαθα; μου φαίνεται πως αρχίζω (μη τώ πηθε κανενός), νά έχω πόνους...

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Θέτει εις άναστάτων δλόκληρον τώ χωριό μας. Τά άραπάκια, από 12 ετών και άνω...

Η σοβαρά εργασία αρχίζει. — Έτυχε βράδυ η άρχη της δουλειάς έφετος, τά παράθυρα ανοίγουν...

Φθινοπωρον. Στην αγαπητή μου Έξορίστου Άτιδίδα Γεμάτο πόνους και μελαγχολία, μάς ήλθε τώ φθινοπωρον...

Η πηγανοερχομένη άμαξα γεμίζεται υπό τού έπί τούτω άραπάκου, όστις συνάξων τώ πίπτον χιόνι...

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ο ούρανός άνέφελος Γλυκά άντανακλάει Στην θάλασσα όπου ανοίχθησαν Βαρκούλες και κάρικια...

Στό μονοπάτι τού βουνού Κυττάζει ένας διαδάτης Τήν θάλασσα και τήν έξηρά...

Ο ούρανός συννέφιασε Τό πέλαγος άφρίζει Χαρά σ' αυτούς που πρόκαμαν...

Στό μονοπάτι τού βουνού Ο ίδιος μας διαδάτης Τήν θάλασσα και τήν έξηρά...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Κύμα Η ώραία αυτή παροιμία λέγεται διά τού; όμιπλούτους εκείνους, οι όποιοι όσον και άν μεγαλώσουν...

Καθισμένη κοντά στό παράθυρο και διαβάζοντας τώ προσφ λές μου ήμερολόγιο...

Πόσο γρήγορα φύγανε! Τής έπήρε μαζί του ό χρόνος που τής έφρασε γιά νά μη γυρίσουν ποτέ πιά...

Μ' αυτές τής θλιβερές σκέψεις όλα γύρω μου, μου έφαινοντο μαύρα, σκοτεινά...

Ο άέρας μούγκριζε δυνατά, τά μικρά κι' άδύνατα δένδρα θαρρούσαν πως ήθελε νά τά ξεριζώση...

Κ' έξηκολούθησα γιά πολλήν ώραν τήν προσφιλή άνάγνωσι τού παρελθόντος...

Ρεζεντά

ΜΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Προχθές, ένθ ακόμη έκαμνα έξοχήν εις τώ χωριό, μου έδόθη άφορμή ν' άκούσω...

Υπήρχε μίαν φοράν ένας πτωχός άνθρωπος, από εκείνους οι όποιοι περιερχόμενοι από πόλεως εις πόλιν...

Η ώραία αυτή παροιμία λέγεται διά τού; όμιπλούτους εκείνους, οι όποιοι όσον και άν μεγαλώσουν...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 137ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τήν 6ην Άπριλίον 1913, πρός εύρεση των εις τά φύλλα της «Διαπλάσεως» Άπριλίον - Ιουλίον 1913 δημοσιευθεισών 187 Πνευματικών Άσκησεων...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σύμβολον τού Χριστιανισμού, 181 [10+6Ε]. — (Ισότιμοι, δικαιούμενοι νά δημοσιεύσουν τήν φωτογραφίαν των εις τήν «Διάπλასιν»...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 143 [8+4Ε]. — Μεγάλη Καρδιά, 136 [8+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλλε, 118 [7+4Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Έξοεινοποντία, 59 [4+2Ε]. — Κεραυνός, 90 [5+3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαλκανική Συμμαχία, 182 [10+6Ε]. — (Ισότιμοι, δικαιούμενοι εις 6, τι και οι Ισότιμοι τής Άνωτέρας Τάξεως: Ηρόης τού 21, 131 [8+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πατριωτικός Πόθος, 122 [7+5Ε]. Τέννον τής Ελλάδος, 117 [7+5Ε]. — (Ισότιμοι, δικαιούμενοι ν' αγοράσουν έντι δρ. 6 μόνον...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δεσποτική τού Μισορά, 105 [6+4Ε]. — Ζηλωτής τού Αημοσθένους, 97 [6+3Ε]. — Κορπία Αετού, 94 [6+3Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δόξα, 77 [5+5Ε]. — Ηρωίς τής Αθηνών, 74 [5+3Ε]. — Έλληνοπούλο τού Αίμου, 52 [3+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άνόρθωσις, 32 [2+2Ε]. — Στεναγμός τού Άνέμου, 29 [2+1Ε]. — Σαραγιάπορον, 38 [3+3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνοιχτομάτης, 182 [10+6Ε]. — (Ισότιμοι, δικαιούμενοι εις 6, τι και οι Ισότιμοι τής Άνωτέρας τάξεως: Φιλόπατρις Κρησιώτης, 128 [8+4Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υδρατος Τουρκοφάγος, 79 [5+3Ε]. — Στρατηλάτης τών Έλληνων, 86 [5+3Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βαλκάνιος Σύνδεσμος, 45 [3+2Ε]. — Έλευθερωμένο Κρησιόπούλο, 46 [3+2Ε]. — Μικρή Μελαχροινούλα, 27 [2+3Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθάς λύσεις άναμιξ έκ των τριών τάξεων και οι έξής: Φυσιολάτης, 5 [1Ε]. Νάναρχος Μισούλης, 11 [1+1Ε]. — Έλλάς τού Μερ. Αλεξάνδρου, 7 [1Ε].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 38 όδός Έδριπίδου τήν 6ην Νοεμβρίου 1913.

ΑΚΟΜΗ τρία Σάββατα μένον διά νά τελειώση τώ έτος: μας και νά συμπληρωθή ό τόμος μας. Φροντίσατε λοιπόν όσοι δέν άνευσατε ακόμη τήν συνδρομήν σας...

Τέλλε Άγρα, ό στιχός σου έκείνος, σέ δέκαϊώ, ήτ άνυπόφορος. Και μετρικώς, και αισθητικώς, και γλωσσικώς, και όπως θέλεις...

Άλλ' έχεις τώ κακόν ίδίωμα νά πειράζεσαι εις τώ φιλότιμον, όχι μόνον από κάθε παράτηρησιν που γίνεται εις τά έργα σου...

Άνθισμένη Βαμβακιά, τί ώραία που μου ζωγραφίζεις αυτήν τήν μεγάλην οικουμένην των γάτων! Άλλ' όχι, άν ήμεθα πώ κοντά, θά σου έζητούσα κανέν από τά έξυπνα και όμορφα άσπρα γατάκια...

Καλά κάμνει η μητέρα σου, Ιστέ Άδράγγης που δέν σέ παίρνει συχνά εις τώ θέατρον, διότι όλα τά θεάματα δέν είνε διά παιδιά...

Μάταια είναι αυτάί αι εικασίαι, Φάων, διότι άπλούστατα δέν έλαβα τώ ποιήμα σου. Τί έγενε τώρα, δέν είξέρω. Έν τούτους έφαξα και εις τούς σωρούς τών έγκειμένων...

Άθανάσιε Διάκε, κανείς κανονισμός δέν με υποχρεώνει νίπονημα Α' Βραβείον εν πάση περιπτώσει. Είνε δικαιομαί μου, όταν δέν εβρίσκα έργον άξιον αυτής τής θέσεως...

Αηώ, θερμάτα συγχαρητήρια διά τούς άρραβώνας τής αδελφής σου. Έλπίζω νά μου γράφης τώρα συχνότερα. Δέν είδες τί σάς έπε και ό καθηγητής σας, τόν όποτον εύχαριστήσαστε...

